

Nikdy nevěřte
krásné dívce
s ošklivým
tajemstvím...

*Roztomilé
malé hářky*
NAPÁLENÉ

SARA SHEPARDOVÁ

*Roztomilé
malé hářky*

NAPÁLENÉ

SARA SHEPARDOVÁ

*Roztomilé
malé hářky*

NAPÁLENÉ

Přeložila Anna Školníková

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2015

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2012 by Alloy Entertainment and Sara Shepard

All rights reserved.

Z anglického originálu *Pretty Little Liars. Burned*
(First published by HarperTeen, New York, 2012)

přeložila © 2015 Anna Školníková

Redakce textu: Dana Pačková

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

Grafická úprava obálky © 2015 Bohumil Fencel

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-262-7

Colleen

Nezdržlivé rty potopí i loď.

AMERICKÉ ÚSLOVÍ

PRYČ Z MÍSTA ČINU

Zalhála jste někdy, abyste si zachránila kůži? Možná jste škrábanec na rodinném mercedesu svedla na bráču, jen aby vám nezákazali jít na ples. Nebo jste učitelí matematiky tvrdila, že s těmi, kdo při kompozici podváděli, nemáte nic společného, přestože jste ve skutečnosti zadání z jeho stolu ukradla právě vy. Samozřejmě že za normálních okolností jednáte vždy korektně. Jenomže účel světi prostředky.

Čtyři krásky z Rosewoodu ošklivě lhaly hned několikrát, aby nepřišly o krk. V jednom případě dokonce utekly od nehody, která se stala jen pár kilometrů od jejich domovů. Přestože to udělaly s velkými výčitkami svědomí, domnívaly se, že se o tom nikdy nikdo nedozví.

Můžete hádat: Mýlily se.

V Rosewoodu, bohatém idylickém předměstí vzdáleném třicet kilometrů od pensylvánské Filadelfie, koncem června osm dní v kuse pršelo, a všichni už měli deště plné zuby. Voda podmáčela perfektně udržované trávníky a v záhoncích kapky poničily první výhonky domácí zeleniny. Vše se proměnilo v bláto. Na písčných plochách golfového hřiště zůstávaly kaluže, pod vodou byla dětská baseballová hřiště i rosewoodský broskvový sad, ve kterém se už schylovalo k rané letní sklizni. První dětské kresby křídou smyl dešť z chodníků do kanálu, z papírových cedulek ZABĚHL SE PES zbyly cáry a z hrobu, kde odpočívala krásná

dívka, již všichni *považovali* za Alison DiLaurentisovou, odnesla voda odkvetlou kytici. Lidé začali mluvit o biblickém dešti, co dozajista přinese neštěstí v novém roce. Takové zvěsti obzvlášť těžce nesly Spencer Hastingsová, Aria Montgomeryová, Emily Fieldssová a Hanna Marinová, které měly už teď smůly víc, než dokázaly snést.

Stěrače Ariina subaru nestačily na přívaly vody, byť kmitaly na nejvyšší rychlost. Aria oknem mžourala na klikatou silnici Reeds Lane. Obklopoval ji hustý temný les, Morrellův potok a rozbouřená říčka, která vypadala, že se během hodiny vylije z břehů. Přestože se hned za kopcem rozkládala velmi bohatá rezidenční čtvrť, vše halila neprostupná tma. Silnici neosvětlovala ani jediná lampa.

Vtom Spencer namířila prstem před sebe. „Není to tady?“

Aria dupla na brzdu, až jí kola na vodě podklouzla. Div že nenabourala do dopravní značky omezující rychlost. Emily, která vypadala unaveně – právě nastoupila na letní studijní program v Templu –, vyhlédla z okénka. „Kde? Já nic nevidím.“

„U řeky vidím světla.“ Spencer už si odepínala bezpečnostní pás a vyrážela z auta. Déšť ji okamžitě promáčel. V duchu litovala, že si neoblékla něco teplejšího místo trička bez rukávů a sportovních kraťasů. Než ji Aria vyzvedla, běhala totiž na pásu – připravovala se na novou sezonu pozemního hokeje. Na Pensylvánské univerzitě se v přípravce zapsala na pět předmětů a doufala, že si tím pojistí podzimní nástup na Princeton. Současně ovšem chtěla zazářit i jako hokejistka na Rosewood Day a získat tak ještě pár bodíků navíc.

Spencer přelezla svodidla a zadívala se z kopce dolů. Když vykřikla, Aria s Emily se po sobě koukly a vyskákaly z auta taky. Nasadily si nepromokavé kapuce a následovaly Spencer podél břehu.

Žlutá přední světla auta mířila přes rozbouřenou řeku. Kombík značky BMW byl čelně zaklesnutý do kmene stromu. Maska

byla úplně zničená, na místě spolujezdce vlál airbag, ale motor ještě vrněl. Na lesní půdě ležely střípky čelního skla a s vůní bláta a mokrého listí se mísil zápach benzínu. Nedaleko světlometů stála drobná blondýnka a rozhlížela se kolem sebe, jako by neměla ponětí, kde se tu vzala.

„Hanno!“ vykřikla Aria. Seběhla ze svahu k ní. Vystrašená Hanna holkám volala sotva před půl hodinou, že nabourala a potřebuje jejich pomoc.

„Stalo se ti něco?“ Emily pohládila Hannu po ruce. Na mokré holé paži měla nalepené drobné střípky skla.

„Myslím, že ne.“ Hanna si otřela oči od deště. „Seběhlo se to hrozně rychle. Zničehonic se objevilo auto a vystrčilo mě ze silnice. Ale nevím, co s... ní.“

Hanna pohodila hlavou směrem k autu. Na sedadle spolujezdce seděla bezvládně zkroucená dívka se zavřenýma očima. Měla čistou pleť, výrazné lící kosti, dlouhé řasy, plné rty a na bradě malou pihu.

„Kdo to je?“ zeptala se Spencer opatrně. Hanna se nezmínila, že nejela sama.

„Jmenuje se Madison,“ odpověděla Hanna a odstranila si z tváře list, který jí vítr právě vmetl do obličeje. Musela křičet, aby přehlušila hlasitý déšť. Kapky padaly zostra téměř jako kroupy. „Seznámily jsme se dneska v noci – tohle je její auto. Byla hodně opilá, tak jsem jí nabídla, že ji odvezu domů. Bydlí zřejmě tady někde poblíž – dala mi dost kusé informace, byla fakt úplně mimo. Znáte ji někdo?“

Všechny mlčky zavrtěly hlavou.

Pak se Aria zamračila. „Kde ses s ní seznámila?“

Hanna sklopila zrak. „V Cabaně,“ připustila stydlivě. „To je bar na South Street.“

Ostatní si vyměnily překvapené pohledy. Hanna nepatřila k těm, které na večírku odmítnou panáka, ale obvykle nechodila sama po barech. Na druhou stranu si všechny potřebovaly trochu

vydechnout. Jako by nestačilo, že je vloni mučily dvě stalkerky s přezdívkou A – první byla Hannina nejlepší kamarádka Mona Vanderwaalová, druhou skutečná Alison DiLaurentisová –, dusily v sobě navíc příšerné společné tajemství z jarních prázdnin, které prožily před pár měsíci. Všechny věřily, že Ali zemřela v plamenech v Poconos, až do chvíle, kdy se objevila na Jamajce, aby s nimi definitivně skoncovala. Holky se s ní setkaly na hotelové visuté terase, a když se Ali vrhla na Hannu, Aria zasáhla a strčila ji přes zábradlí. Čtveřice následně seběhla dolů na pláž najít tělo, ale bylo pryč. Tahle vzpomínka je všechny pronásleduje dennodenně.

Hanna otevřela dveře spolujezdce. „Z jejího mobilu jsem zavolala sanitku – bude tady každou chvíli. Musíte mi pomoci přesunout ji za volant.“

Emily ustoupila a povytáhla obočí. „Moment. *Cože?*“

„Hanno, to přece nejde,“ vykřikla Spencer v tentýž okamžik.

Hanna zablýskala očima. „Hele, moje chyba to nebyla. Nejsem opilá, ale trochu jsem si v baru lízla. Pokud tady zůstanu a příznám, že jsem řídila, rozhodně mě zavřou. Jednou se mi povedlo vyvážnout, když jsem ukradla a nabourala auto, ale podruhé to tak jednoduché nebude.“ Vloni v alkoholovém opojení sebrala vůz svému bývalému příteli Seanu Ackardovi a nabourala s ním do stromu. Pan Ackard se rozhodl případ nerozmazávat, a tak si Hanna odbyla jen veřejně prospěšné práce.

„Mohla bych skončit *ve vězení*,“ pokračovala Hanna. „Copak nechápete, co by to znamenalo? Tátova kampaň by šla do háje dřív, než pořádně začala.“ Hannin táta se rozhodl kandidovat na senátora v podzimních volbách; jeho volební spoty už se objevily v televizi. „Nemůžu ho zase zklamat.“

Děšť neúnavně padal. Spencer si nejistě odkašlala. Aria se kousala do rtu a pohledem se vracela k bezvládné dívce. Emily přeshlapovala. „Co když je vážně zraněná? Jestli s ní pohneme, můžeme jí ublížit ještě víc.“

„A potom uděláme co?“ dodala Aria. „Prostě ji... tady necháme? To je přece... *strašný*.“

Hanna na ně hleděla, jako by nevěřila vlastním očím. Pak sevřela čelist a obrátila se k dívce. „Nenecháme ji tady napořád. Navíc si nemyslím, že by jí něco bylo – spíš odpadla, protože je namol. Ale jestli mi nechcete pomoci, udělám to sama.“

Podřepla, chytila dívku v podpaží a pokusila se ji zdvihnout. Bezvládné tělo se sesunulo ke straně jako těžký pytel mouky, ale nehnulo se ani o píd'. Hanna zavrčela, pevně se rozkročila a pokusila se ji zvednout ještě jednou. Následně se ji jala přesouvat přes středový panel na sedadlo řidiče.

„Takhle to nedělej,“ neudržela se Emily a vykročila k autu. „Musíme jí zafixovat krk. Vždyt' může mít poraněnou páteř. Potřebujeme nějakou deku nebo ručník na zpevnění.“

Hanna dívku vrátila zpátky na původní místo a ohlédlá se na zadní sedadla. Na podlaze ležel ručník. Popadla jej, srolovala a ovázala jím dívce krk jako šálou. Na okamžik pak zdvihla hlavu. Zpoza mraku se vyloupl měsíc, krátce posvítíl na silnici a odhalil, jak se celý les pohybuje. Stromy se pod náporom větru prudce kývaly. Když blesk zalil nebe bílým světlem, cosi u koryta říčky se pohnulo – všechny čtyři by za to daly ruku do ohně. Snad nějaké zvíře.

„Možná by bylo snazší přenést ji za volant okolo auta než ji rvát vnitřkem,“ uvažovala Emily. „Hanni, vezmi ji v podpaží, já ji chytím za nohy.“

Spencer se k nim přidala. „Já ji budu nadlehčovat uprostřed.“

Aria neochotně nahlédla do auta a ze zadního sedadla vzala deštník. „Asi by bylo lepší, kdyby nepromokla.“

Hanna se na kamarádky vděčně usmála. „Děkuju vám.“

Hanna, Spencer a Emily společnými silami vytáhly dívku ze dveří a pomalu s ní pochodovaly dozadu kolem auta a podél druhého boku až k místu řidiče. Aria nad ní držela deštník, aby ji nezasáhla ani jediná kapička. Zato ostatní v zuřící bouři neviděly

na krok. Každou chvíli musely pořádně mrkat, aby z očí vypudily dešťovou vodu.

Byly v polovině cesty u pátých dveří, když se to stalo: Spencer ujela noha po rozbahněném písku, a dívčino tělo jí málem vyklouzlo z rukou. Madison se nebezpečně stočila směrem k vozu a hlavou se praštila o nárazník. Ozvalo se *cvak* – možná to byla jen větvička, ale možná to byla kost. Emily se pokoušela udržet nečekaně velkou tíhu, jenže uklouzla taky a Madisonino bezvládné křehké tělo se sesmeklo ještě víc.

„Proboha!“ vykřikla Hanna. „Zvedněte ji!“

Aria se třesoucíma rukama snažila držet deštník v klidu. „Nestalo se jí nic?“

„J-já nevím.“ Emily sotva popadala dech. Osopila se na Spencer: „To se nemůžeš koukat, kam šlapeš?“

„Přece jsem to neudělala schválně!“ Spencer se dívce zadívala do tváře. V uších jí znělo ono mrazivé *cvak*. Zdá se jí to, nebo má teď Madison hlavu nepřírozně nakřivo?

V dálce zahoukala sanitka. Holky se po sobě podívaly s hrůzou v očích a přidaly do kroku. Aria otevřela dveře na straně řidiče. Klíček byl v zapalování a blikala levá směrovka. Hanna, Spencer a Emily odsunuly airbag a posadily dívku na světlé kožené sedadlo řidiče. Celé tělo se jí naklánělo doprava. Stále měla pevně zavřené oči a ve tváři klidný výraz.

Emily zakňourala. „Možná bychom tady měly zůstat.“

„Ne!“ vykřikla Hanna. „Co když jsme jí *fakt* ublížily? Naše vina je teď ještě větší!“

Zvuk houkačky sílil. „Dělejte!“ Hanna si ze zadního sedadla sebrala kabelku a přibouchla dveře řidiče. Spencer zavřela u spolujezdce. Vyšplhaly se po strmém srázu a naskákaly k Arii do auta právě v okamžiku, kdy se na dohled objevila záchranka. Emily nastoupila jako poslední.

„Jed!“ ječela Hanna.

Aria otočila klíčkem v zapalování a subaru se probralo

k životu. Aby se obrátila do protisměru, musela si najet a couvnout, ale pospíšila si a vystřelila jako šíp.

„Proboha, proboha,“ bědovala Emily.

„Nezastavuj,“ naléhala Spencer. Zadním okénkem sledovala blikající modrá světla sanitky i to, jak z ní vyskakují dva záchranáři a opatrně sbíhají ze srázu. „Nesmí si nás všimnout.“

Hanna se otočila a zadívala se z okénka. Prala se v ní spousta emocí. Rozhodně úleva – Madison se dostane pomoci. Hrdlo jí však současně svíraly obavy. Mohlo přenášení Madison přitížit? Co se to vlastně *stalo*?

Neubránila se a zavzlykala. Schovala si hlavu do dlaní a cítila, jak se jí z očí valí slzy.

Emily se taky dala do pláče. Aria jakbysmet.

„Nebrečte, holky,“ okřikla je Spencer, přestože i jí se po tvářích kutálely slané kapky. „Záchranáři se o ni postarají. Nejspíš jí nic nebude.“

„Co když jí něco *bude*?“ křičela Aria. „Co když kvůli nám *ochrne*?“

„Chtěla jsem jí jenom pomoci a odvézt ji domů!“ štkala Hanna.

„To my přece víme.“ Emily ji pevně objala. „My to víme.“

Zatímco se subaru proplétalo ostrými zatáčkami, připadlo všem čtyřem na mysl ještě něco, co se neodvážily vyslovit: *Ještě štěstí že nás nikdo neviděl*. Nehoda se stala na opuštěném úseku silnice. Podařilo se jim odtud zmizet dřív, než si jich mohl kdokoli všimnout.

Nic se jim nemůže stát.

Holky očekávaly, že se nehoda dostane do zpráv: NA REEDS LANE SJEL VŮZ ZE SILNICE AŽ NA BŘEH ŘEKY – představovaly si, jak by mohl vypadat titulek. V příspěvku nejspíš zazní informace o vysoké hladině alkoholu, kterou měla dívka v krvi, a také rozbor, jak hodně auto při havárii zdemolovala. Co dalšího by v reportáži mohli říkat? Co když Madison *ochrnula*? Co když si vzpomene, že auto neřídila, nebo dokonce že ji holky přenášely?

Na druhý den seděly všechny přilepené u televizních obrazovek, hlídaly internetové zpravodajství prostřednictvím telefonů, s ušima na stopkách poslouchaly rádio. Nikde se neobjevila ani zmínka.

Den minul, po něm další. Pořád nic. Zdálo se, jako by se nehoda vůbec nestala. Třetího dne ráno nasedla Hanna do auta a pomalu projela Reeds Lane. Chtěla se ujistit, že se jí to celé jen nezdálo. A nezdálo. Našla proražená svodidla. V bahně tuhly stopy po smyku. V lese dokonce zahlédla na zemi pár střepin skla.

„Její rodina se za nehodu asi dost stydí, a tak se domluvila s policií, že se o tom nebude mluvit,“ uvažovala Spencer, když jí Hanna telefonovala – potřebovala se vypovídat, jak jí nedostatek zpráv znervózňuje. „Pamatuješ si na Melissinu kamarádku Nadine Rupertovou? Byla v maturitním ročníku, když se jednou v noci opila a obtočila auto kolem stromu. Jí se nestalo nic, ale rodina umluvila policisty, aby si pravdu o jejích krevních testech nechali pro sebe. Udělali to. Nadine pak kvůli pobytu v léčebně chyběla měsíc ve škole, ale všem namluvila, že byla v lázních. Když se pak později opila znovu, prozradila Melisse pravdu.“

„Jen bych hrozně ráda věděla, jestli je zraněná,“ pípala Hanna tenkým hláskem.

„Já vím.“ Spenceřin hlas zněl starostlivě. „Můžeme zkusit zavolat do nemocnice.“

Udělali to přes konferenční hovor, ale protože Hanna neznala Madisonino příjmení, sestřičky jí nedokázaly nic říct. Hanna zavěšila a zadívala se do prázdna. Nakonec si na internetu našla Pensylvánskou státní univerzitu a doufala, že tam Madisonino celé jméno najde. Jenomže ve druhém ročníku tam bylo dívek se jménem Madison poměrně hodně, rozhodně moc na to, aby je Hanna listrovala jednu po druhé.

Ulevilo by se jí, kdyby sebrala odvalu a přiznala se? I kdyby pověděla, že se auto v protisměru objevilo zčistajasna a vystrčilo ji ze silnice, nikdo by jí neuvěřil – nejspíš by vzbudila dojem, že byla stejně nametená jako Madison. Vyšetřovatelé by jí nepobla-

hopřáli k čestnému jednání, naopak, poslali by ji rovnou za mříže. Rychle by také pochopili, že k přenesení Madisonina těla potřebovala pomoc a že k tomu přemluvila kamarádky. Dostala by tak do nesnází i je.

Přestaň nad tím dumat, zakazovala si Hanna ostře. Její rodina chce na událost zapomenout, měla bys udělat totéž. A tak se vydala nakupovat. Opalovala se u bazénu v country klubu. Vyhýbala se své nevlastní sestře Kate a v příšerných zelených šatech šla za družičku, když se táta ženil s Isabel. Časem nad Madison a nehodou přestala soustavně přemýšlet. Koneckonců nehodu přece nezavinila a Madison je nejspíš v pohodě. Navíc Madison v podstatě *nezná*. S největší pravděpodobností se s ní už v životě neuvidí.

Hanna neměla ani ponětí, že je Madison spřízněná s člověkem, kterého všechny čtyři dobře znají – a co hůř, s člověkem, který je všechny nenávidí. Kdyby se tato osoba dozvěděla, co holky provedly, mohlo by se přihodit něco strašného. Msta. Odplata. Muka. Dotyčná osoba by se mohla chopit iniciativy a stát se tím, koho se holky bojí ze všeho nejvíc.

Novou – a ještě mnohem hrozivější *A*.

1

DÁVEJTE SI POZOR, VY LHÁŘKY

Blížil se konec března, a zatímco se venku toho pondělního rána ženili všichni čerti, Spencer Hastingsová civěla do starého lodního kufru značky Louis Vuitton, který si rozložila v pokojíčku na manželské posteli. Pro nadcházející školní výlet měla sbalené všechny nezbytnosti – čeká ji plavba do Karibiku spojená s přírodovědným seminářem o ekologii. Balení do lodního kufru má v jejich rodině dlouhou tradici a nosí štěstí: původně totiž zavazadlo vlastnila Spenceřina praprababička Regina Hastingsová. Ta si kdysi zakoupila palubní lístek do první třídy na *Titaniku*, ale na poslední chvíli se rozhodla zůstat v Southamptonu o pár týdnů déle a odplout až příštím parníkem.

Spencer na hromadu sbalených věcí přidala již třetí lahvičku opalovacího krému, když se ozval její telefon. *Píp*. Na displeji vyskočila bublina se zprávou od Brka Frederickse. *Ahoj, kocko, psal. Co delas?*

Spencer si Brkovo číslo našla v telefonním seznamu a vytočila jej. „Balím na cestu,“ odpověděla místo pozdravu, když Brko přijal hovor po prvním zazvonění. „Co ty?“

„Na poslední chvíli si pakuju pár věcí,“ odpověděl Brko. „Jenže jsem namydlený, protože nemůžu najít svoje speedy.“

„Prosím tě,“ zasmála se Spencer a kolem prstu si obtáčela pramen medově zlatých vlasů. „Ty přece žádné speedy nevlastníš.“

„Odhalila jsi mě,“ zahihňal se Brko. „Ale fakt je, že *nemůžu* najít plavky.“

Spencer poskočilo srdce, když si Brka představila v plavkách – i přes tričko dovedla odhadnout, že bude mít vysportovanou postavu. Jeho škola se k plavbě připojuje taky, stejně jako ještě několik dalších soukromých škol z oblasti tří sousedících států.

Před několika týdny Brka poznala na galavečeři, kterou Princetonská univerzita pořádala pro nově přijaté studenty. Přestože na Spencer tenhle zhulený hipík zprvu moc velký dojem neudělal, nakonec musela uznat, že nic lepšího než on ji o katastrofálním seznamovacím víkendu v kampusu nepotkalo.

Když se pak Spencer vrátila do Rosewoodu, dál si s Brkem psali a volali... *hodně*. Když kanál BBC America vysílal maraton seriálu *Pán času*, telefonovali si o reklamních přestávkách a probírali bizarní mimozemské nepřátele hlavního hrdiny. Spencer Brkovi představila skupinu Mumford & Sons, on ji na oplátku zasvětil do hudby Grateful Dead, Phish a dalších kapel. Než se Spencer nadála, zamilovala se do Brka až po uši. Byl vtipný, chytrý a působil dojmem, jako by ho nic na světě nemohlo rozhodit. Zkrátka, kdyby měla masáž lávovými kameny lidskou podobu, vypadala by jako Brko – a právě takového kluka Spencer zrovna teď moc potřebovala.

Doufala, že se mezi nimi během plavby něco stane. Horní paluba výletní lodi se jevila jako ideální místo pro první polibek – vždyť ohňovou show kolem nich zařídí západ tropického slunce. Nebo by se mohli prvně políbit během ponoru – oba se totiž zapsali na kurz potápění. Mohli by společně obeplouvat neonově růžový korálový útes, když se jejich ruce náhodně dotknou, spolu vyplují k hladině, sejmou si masky a pak...

Brko si na druhém konci odkašlal a Spencer zrudla, jako by snad své snění vyprávěla nahlas. Ve skutečnosti si nebyla jistá, co si o ní Brko myslí – na Princetonu s ní flirtoval, ale jak brzy pochopila, jednal tak s každou holkou.

Vtom její pozornost upoutala krátká zpráva na televizní obrazovce. MRTVÁ DÍVKKA NA JAMAJCE: VYŠETŘOVÁNÍ VRAŽDY ZAČALO. Psaný text záhy doplnil obrázek dobře známé blondýnky. TABITHA CLARKOVÁ, hlásala červená písmena.

„Poslyš, Brko?“ promluvila Spencer roztržitě. „Já musím končit.“

Podobenku mrtvé vystřídal šedovlasý muž s přísným výrazem ve tváři. Na jmenovce stálo MICHAEL PAULSON, FBI. „Jsme na začátku, pokoušíme se poskládat útržky a zjistit, co mohlo slečně Clarkové způsobit smrt,“ pronesl muž před skupinou reportérů. „Je zřejmé, že slečna Clarková cestovala na Jamajku sama. Naším úkolem teď je sestavit časovou osu a dobrat se informací o tom, kde se ten den pohybovala a s kým se setkala.“

Poté zpravodajství přeskočilo k případu vraždy ve Fishtownu. Pestrobarevné jásavé oblečky, které si Spencer úhledně poskládala do lodního kufru, se náhle zdály zvrácené a směšné. Usměvavé sluníčko na lahvičce s opalovacím krémem jako by se na Spencer šklebilo. Vždyť je to výsměch zvesela se pakovat na výlet do tropů, jako by se nic nestalo. *Všechno* je špatně. Spencer je chladnokrevný zabiják a policie si ji za její čin brzy podá.

Od okamžiku, kdy Spencer a její kamarádky zjistily, že připravily o život Tabithu Clarkovou, nikoli skutečnou Alison DiLaurentisovou, za kterou blondýnku v jamajském resortu pokládaly, nedokázala se Spencer volně nadechnout. Vyšetřovatelé měli zprvu za to, že se Tabitha nešťastnou náhodou utopila. Nyní ovšem už vědí, že byla zavražděna. A vědí to i jiní.

Nová *A* také.

Spencer neměla ponětí, kdo by se za iniciálou *A* mohl skrývat a trýznit je prostřednictvím textových zpráv. Kdo by mohl znát všechny detaily z jejich životů? Nejdřív si všechny čtyři myslely, že je to pravá Ali – mohla přežít pád z visuté terasy hotelového resortu a je odhodlaná s nimi nadobro skoncovat. Jenže pak vyšlo najevo, že ostatky patřily Tabitě, a holky si uvědomily, jak směšná byla jejich domněnka, že by Ali vůbec mohla přežít

požár chaty v Poconos. Její ostatky se na místě sice nikdy nenašly, ale byla v domě v okamžiku výbuchu. V žádném případě se nemohla dostat ven, přestože Emily této verzi stále pevně věřila.

Potom si holky myslely, že se coby *A* podepisuje Kelsey Pierceová, na niž Spencer loni v létě vyzradila držení drog. Kelsey, to by dávalo smysl: nejen že jí Spencer lstí zničila život, Kelsey navíc strávila jarní prázdniny na Jamajce stejně jako holky.

Také tahle teorie se nakonec ukázala jako lichá. Následně za *A* považovaly Gayle Riggsovou. Ženu, které Emily přislíbila – a nakonec odřekla – své tehdy ještě nenarozené dítě. Ženu, která se nakonec ukázala být nevlastní matkou Tabithy Clarkové. I tato teze padla v okamžiku, kdy Gayle na příjezdové cestě před svým domem padla mrtvá. Co je nejpeprnější? Holky jsou přesvědčené, že ji nejspíš zabila nová *A*.

A to je matoucí – a strašidelné. Věděla Gayle něco, co neměla? Nebo měla *A* v plánu nezabít ji, ale zbavit se Spencer a zbytku party? Navíc *A* ví *všechno*. Nejen že poslala fotku, na které si holky s Tabithou povídají u večere pár hodin předtím, než ji zabijí, poslala i snímek zpřeráženého těla v písku. Zdálo se, jako by *A* stála připravená na pláži s mobilem v ruce. Jako kdyby předvíдалa pád těla dřív, než k tragédii skutečně došlo. A to není jediná zářející skutečnost: Tabithu hospitalizovali v psychiatrické léčebně Dům bezpečí Addison-Stevens, kde byla zavřená i pravá Ali. Kamarádily se ty dvě? Mohl to být důvod, proč se Tabitha na Jamajce tak nápadně podobala Alison?

Spencer znovu zapípal mobil, až nadskočila. Na displeji svítilo jméno Arie Montgomeryové. „Koukáš se na zprávy, vid?“ ujistila se Spencer místo pozdravu.

„Jo.“ Aria byla podle hlasu rozrušená. „Emily a Hanna jsou na lince taky.“

„Poslyšte, holky, co budeme *dělat*?“ nadnesla zostra Hanna Marinová. „Měly bychom policii říct, že jsme v té době byly v resortu taky, anebo by bylo lepší mlčet? Protože pokud *budeme*

zticha a policie se to dozví od někoho *jiného*, budeme vypadat jako viníci, ne?“

„Uklidni se.“ Spencer se znovu zadívala na zprávy. Před kamerou teď stál Tabitin táta a Gaylin manžel. Vypadal vyčerpaně – pochopitelně. Během jediného roku mu někdo zavraždil ženu a dceru.

„Možná bychom se měly jít přiznat,“ navrhla Aria.

„Ty ses zbláznila?“ špitla Emily Fieldsová.

„Fajn, možná bych se měla jít přiznat *já*,“ opravila se Aria. „Já jsem ta, kdo ji postrčil. Já nesu největší díl viny.“

„Nenech se vysmát,“ ozvala se Spencer okamžitě, ale tlumeným hlasem. „Udělalyste to *všechny*, ne jenom ty sama. A nikdo se přiznávat nebude, jasný?“

Spencerinu pozornost přilákal těžko postřehnutelný pohyb před oknem. Když přistoupila blíž, nic zvláštního neviděla. Mámin snoubenec pan Pennythistle zaparkoval na nájezdu své ohromné SUV. Před protějším domem, kde dřív bydleli Cavanaughovi, klečela nová majitelka a plela záhonek. Co se děje vlevo, v někdejší Alisonině pokojíčku, si mohla Spencer jen domýšlet. Když tu ještě bydlívala Ali, mívala růžové závěsy neustále roztažené, ale nová dívka Maya St. Germainová nechávala naopak přes den stažené i dřevěné rolety.

Spencer se posadila na postel. „Možná je jedno, že se přišlo na to, že byla Tabitha zavražděná. Stejně nemají šanci spojit si její smrt s námi.“

„Dokud *A* nepromluví,“ varovala Emily. „Nikdo neví, čeho všeho je *A* schopná – nemusí jí to stačit a kromě Tabithy na nás může hodit i vraždu Gayle. Byly jsme tam.“

„Ozvala se *A* některé z vás?“ zajímala se Aria. „Přijde mi zvláštní, že je od Gaylina pohřbu ticho.“ Poslední rozloučení se konalo téměř před týdnem.

„Mně ne,“ odpověděla Spencer.

„Mně taky ne,“ pípla Emily.

„*A* nejspíš plánuje další útok,“ strachovala se Hanna.

„Musíme ji zastavit dřív, než se cokoli stane,“ odvětila Spencer. Hanna se ušklíbala. „*Jak to chceš asi udělat?*“

Spencer přistoupila k posteli a nejistou rukou pohládila zlaté ucho lodního kufru. Neměla ani ponětí, co odpovědět. Ať je *A* kdokoli, je to *magor*. Copak lze předjímat, co se zrodí v choré mysli?

„*A* zabila Gayle,“ poznamenala Spencer po chvíli. „Pokud vypátráme, kdo je *A*, můžeme jít na policii.“

„Bezva, načež *A* všechno otočí a povypráví jim o *nás*,“ reagovala Hanna.

„Vražedkyni by vyšetřovatelé nemuseli věřit,“ hájila se Spencer.

„Jasně, jenže *A* má fotky, které to dokážou,“ sykla Aria.

„Nemá naše konkrétní snímky,“ opáčila Spencer. „Navíc, pokud zjistíme, kdo je *A*, můžeme obrázky najít a smazat.“

Aria si odfrkla. „To by byla hračka, pokud bychom byly... třeba... James Bond. Jenomže my vůbec netušíme, kdo je *A*.“

„Víte, já myslím, že nám ten výlet přijde docela vhod,“ uvažovala Hanna po chvíli ticha. „Dostaneme alespoň čas na rozmyšlenou.“

Aria se ušklíbala. „Fakt si myslíš, že nám tam dá *A* pokoj?“

Hanna se nadechla. „Chceš mi říct, že by mohla jet taky?“

„Snad ne,“ odvětila Aria. „Ale ruku do ohně za to nedám.“

„To já taky ne,“ podpořila ji Spencer. Také už dřív zvažovala možnost, že se *A* nalodí spolu s nimi. Představa, že budou uprostřed oceánu na palubě spolu s psychopatem, naháněla husí kůži.

„Jak se vám vůbec může chtít zpátky do Karibiku?“ tázala se nejspíš Emily. „Mám strach, že se mi všechno... oživí.“

Aria zasténala.

„Alespoň nejedeme na *Jamajku*,“ řekla Hanna. V rámci plavby jsou zastávky plánované na ostrově Svatého Martina, na Portoriku a Bermudách.

Spencer zavřela oči a vybavila si, s jakým nadšením se loni na jaře těšila, že o jarních prázdninách poletí na Jamajku. Holky si

plánovaly, jak celou Ali, ďábelskou *A*, všechny její vzkazy a hrůzný zážitek z Poconos hodí za hlavu. Spencer si zabalila plavky, trička a ten samý opalovací krém Neutrogena do lodního kufru a v hrudi se jí vzdouvala naděje. *Všechno je za mnou*, opakovala si. *Život bude odteď jenom lepší.*

Mrkla na hodiny, které stály na nočním stolku. „Holky, je deset. Měly bychom vyrazit.“ Do přístavu Newark v New Jersey se měly dostat krátce po dvanácté hodině.

„*Sakra*,“ zaklela Hanna.

„Uvidíme se na místě,“ odpověděla Aria.

Všechny zavěsily. Spencer odhodila mobil do plátěné plážové kabely, kterou si následně přehodila přes rameno. Pak lodní kufr upevnila na kolečkový podvozek. Už byla skoro u dveří, když její pozornost opět přilákalo něco venku.

Přešla ještě jednou k oknu a zadívala se na zahradu DiLaurentisových. V první chvíli nedovedla posoudit, co je jinak. Tenisové kurty, které noví majitelé postavili na místě, kde dělníci našli tělo Courtney DiLaurentisové, zely prázdnotou. Dřevěné rolety v Alisonině někdejší okně zůstávaly stažené. Na několikačlenné terase za domem, kde se holky vždycky scházely, brebentily a hodnotily kluky, neležel ani jediný spadlý list. Až pak to uviděla: uprostřed trávníku ležela dětská záchranná vesta. Byly na ní červené a bílé pruhy jako na lízátku z pouti. A ve spodní části stál velkým pirátským ozdobným písmem nápis: MRTVÍ NIC NEPOVÍ.

Spencer zhořklo v ústech. Přestože široko daleko nebylo ani živáčka, Spencer cítila, jako kdyby na vestě zanechala vzkaz sama *A*. *Radši ji nos, pokud je ti život milý*, jako by říkala. *Protože tě možná nechám projít po prkně.*

2

EMILY A MALÁ MOŘSKÁ VÍLA

Silnice vedoucí k přístavišti Newark nebyla nijak zajímavá. Zkrátka dvouproudová dálnice lemovaná navzájem podobnými kancelářskými budovami, čerpacími stanicemi a zašlými bary. Když ovšem Emily Fieldsová s tátou odbočili ostře vlevo a přijeli až k moři, obzor se otevřel a ve vzduchu silně zavoněla sůl. Ohromná výletní loď nazvaná *Klenot moří* jim před očima rostla jako obrovitý mnohaposchodový svatební dort.

„Páni,“ vydechla Emily. Loď sahala přes několik bloků domů a v každém patře měla víc kruhových kajutových okének, než kolik Emily dokázala spočítat. V brožurě o lodi se dočetla, že je pro hosty k dispozici divadlo, kasino, tělocvična s devatenácti běžeckými pásy, studio jógy, kadeřnictví a kosmetický salon, třináct restaurací, jedenáct barů, lezecká stěna a bazén s umělými vlnami.

Pan Fields zaparkoval na volné místo nedaleko velikého stanu s bannerem, který informoval nově příchozí: CESTUJÍCÍ, HLASTE SE ZDE! V zástupu tam čekalo asi třicet mladých lidí s kufry a taškami. Jakmile táta vypnul motor, zadíval se před sebe a zůstal bez hnutí sedět. Po nebi kroužili rackové. Dvě holky venku radostně zaječely, sotva jedna druhou zpozorovaly.

Emily si nejspíše odkašlala. „Moc děkuju, že jsi mě odvezl.“

Pan Fields se stroze otočil a chladně se na Emily zadíval. Jeho

pohled studil jako ocel a kolem úst se mu stáčely dvě vrásky jako závorky.

„Tati...“ Emily rozbolel žaludek. „Mohli bychom se o tom bavit?“

Pan Fields zařal čelist a vrátil pohled zpátky před sebe. Pak zesílil rádio. Newyorskou zpravodajskou stanicí poslouchali po celou druhou půli cesty sem. Reportér zrovna drmolil něco o holce, které se přezdívá zlodějka ze střední. Utekla prý dneska ráno v New Jersey z cely předběžného zadržení. „Katherine DeLongová může být ozbrojená, a tedy nebezpečná,“ říkal novinář. „A nyní k počasí...“

Emily stočila ovladač hlasitosti zpátky na minimum. „Tati?“

Jenomže táta jí nevěnoval žádnou pozornost. Emily se rozechvěla brada. Minulý týden se odhodlala a svěřila se rodičům, že v létě přivedla na svět holčičku, kterou krátce po narození dala k adopci. Vynechala v doznání několik detailů, jako třeba že si od bohaté Gayle Riggsové, která dítě chtěla, nechala zaplatit, ale pak si to rozmyslela a obnos jí sice vrátila, nicméně peníze si zřejmě nakonec vzala A. Přesto Emily přiznala hodně. Jak se během třetího trimestru schovávala na kolejním pokoji u své sestry Carolyn ve Filadelfii. Jak si našla gynekologa ve městě a domluvila si plánovaný císařský řez v Jeffersonově nemocnici.

Emilyina máma po celou dobu jejího vyprávění jedinkrát nemrkla. Když Emily domluvila, paní Fieldsová dlouze upila čaje a poděkovala Emily za upřímnost. Dokonce se Emily zeptala, jestli je v pořádku.

Emily v tu chvíli blýskla jiskřička naděje. Její máma je *normální* – dokonce v pohodě! „Zvládám to,“ odpověděla. „Děťátko je ve skvělé rodině – před pár dny jsem je viděla. Pojmenovali ji Violet. Teď je jí sedm měsíců.“

Paní Fieldsově cukly svaly ve tváři. „Sedm měsíců?“

„Ano,“ přitakala Emily. „Směje se. A mává. Jsou to báječní rodiče.“

A vtom, jako blesk z čistého nebe dopadla na Emilyinu mámu závažnost situace naplno. Poslepu nahmatala manželovu ruku, jako by se topila na ledové kře. Vyjekla, vyskočila ze židle a utekla do koupelny.

Pan Fields chvíli seděl jako omráčený. Pak se obrátil k Emily. „Rozuměl jsem správně, že o tom tvoje sestra věděla?“

„Ano, ale prosím vás, nezlobte se na ni,“ žadonila Emily slabým hláskem.

Od toho dne Emilyina máma téměř nevycházela z ložnice. Pan Fields zastával domácí práce, vařil večere, podepisoval Emily omluvenky, pral. Jakmile se s ním pokusila na toto téma promluvit, umlčel ji. O rozhovoru s mámou si mohla Emily nechat zdát: kdykoli se Emily objevila poblíž ložnice, zjevil se tam i táta a jako hlídací pes ji zahnal pryč.

Emily netušila, co si počít. Snad by byla radši, kdyby ji rodiče poslali do polepšovny nebo do Iowy k velmi nábožensky založeným příbuzným. Vždyť už ji tam odložili jednou, když je svým chováním naštvála. Nejspíš rodičům o dítěti vůbec říkat neměla. Jenomže nestála o to, aby se pravdu doslechli od někoho jiného – třeba od nové *A*. Věděli to na rosewoodské policii, věděl to otec dítěte Isaac a věděl to i manžel Gayle Riggsové pan Clark.

Zvláštní bylo, že se zpráva o miminku nedostala do školy Rosewood Day. Emily na tom ale nezáleželo – stejně si připadala jako vyvrhel. Když k tomu připočteme fakt, že se před dvěma týdny stala svědkem vraždy a že policie právě teď vyšetřuje smrt Tabithy Clarkové, je jasné, že Emily nedovedla přečkat téměř žádný den v klidu. Navíc v ní velmi sílilo přesvědčení, že *A* je skutečná Ali – že přežila požár v Poconos a rozhodla se holky zlikvidovat. Proto všechno narafičila na Kelsey Pierceovou, kterou Emily téměř zabila v lomu Floating Man Quarry. Následně navlékla podezření na Gayle, a když se jí pak Gayle připletla do cesty, *A* ji zastřelila. Emily přeběhl mráz po zádech. Co udělá příště?

Z přemýšlení ji vytrhlo hlasité zahoukání lodi. „No, asi bych měla jít,“ konstatovala Emily měkce a znovu se na tátu podívala. „Děkuju, že... jste mi přes to všechno dovolili, abych mohla jet.“

Pan Fields si lokl z láhve vody. „Poděkuj učiteli, který tě navrhl na stipendium. A otci Flemingovi. Já jsem nadále toho názoru, že bys nikam jezdit *neměla*.“

Emily v klíně třímala kšiltovku s logem Severokarolínské univerzity. Její rodiče neměli tolik peněz, aby mohli posílat své děti na bezvýznamné školní výlety. Emily si jej zasloužila díky učiteli botaniky, který ji navrhl jako adeptku na stipendium. Když se rodiče dozvěděli o miminku, pan Fields navštívil jejich kněze otce Fleminga. Ptal se ho, zda by ji měli pustit. Otec Fleming jim to doporučil – získají tím čas zpracovat, co se přihodilo, a zvládnout rozjitřené city.

Emily nezbývalo než otevřít dveře, posbírat zavazadla a vykročit směrem ke stanu, kde se má hlásit. Neušla ani tři kroky, když uslyšela tátu startovat motor a odjíždět. Nezůstal jako většina rodičů, aby zamával odplouvající lodi. Emily rychle mrkala, aby zahнала slzičky. Opravdu nerada by se teď rozplakala.

Sotva se postavila do fronty, přitočil se k ní asi dvacetiletý kluk v červených slunečních brýlích ve tvaru hvězdiček. „Mám tě!“ vykřikl a pohrozil jí prstem.

Emily na mysl vytanula Tabitina tvář. „C-cože?“ zaskřípěla.

„Ty jsi určitě tajná ctitelka Cirque du Soleil!“ Kluk jí podal ruku. „Jsem Jeremy. Tento týden vedu plavbu. Co bys řekla na pozvání do divadla? Dnes večer tam naši cestu zahájí společnost Cirque du Soleil. Na počest naší přírodovědné výpravy si připravili představení s názvem Matka Země.“

Několik mladíků poblíž se zastavilo s pošklebkem. „Obávám se, že tu čest přenechám někomu jinému,“ zamumlala Emily a postoupila si v řadě dopředu.

Dívce za pultem se prokázala cestovním pasem a dostala klíč od své kajuty, kartičku na jídlo i s denní nabídkou a plánek lodi.

V neposlední řadě vyfasovala také leták, kde našla přehled všech předmětů, aktivit, seminářů, skupinových setkání a dobrovolnických míst pro tento týden – každý student se musel zúčastnit jednoho kreditovaného předmětu a dobrovolně se zapojit do lodních „prospěšných“ prací: pomoci uklízet, vařit, plánovat akce, starat se o obrovské lodní akvárium, kde žijí ohrožené druhy, a podobně. Dobrovolnická místa se zaplňovala tak, jak se lidé hlásili; Emily se už v předstihu upsala k hlavnímu bazénu jako plavčik. Přesto stále váhala, který si vybrat předmět, a tak rychle očima přeběhla soupis možností. Mohla zkusit odpovědné zkoumání útesů, lov potopených (eko)pokladů, čištění přílivových jezer na kajaku. Nakonec se rozhodla pro pozorování karibského ptactva.

Nastoupila do výtahu, který ji měl vyvézt ke kajutě. Na horní palubě hlasitě vyhrávala živá karibská hudba, až se stěny chvěly. Skupina dívek si vyprávěla o skvělém baru, který je prý na ostrově Svatého Martina. Dva kluci zase rozebírali kajtování na Portoriku. Všichni měli na sobě kraťasy a na nohou žabky, přestože bylo venku jenom sedm stupňů.

Emily jim záviděla čiré nadšení – sama nedokázala koutky úst přimět, aby se stočily do úsměvu. Nemyslela na nic jiného než na máminy nepřítomné oči, na tátovo zlostně svráštěné obočí, na nenávisť v jejich srdcích. Na agenta FBI, kterého ráno viděla v televizi. Na Gaylino mrtvé tělo. Na Tabitin výraz v okamžiku, kdy si uvědomila, že padá. Na *A* číhající v šeru, chechtající se, připravenou pořádně jí ublížit.

Myslela i na Ali – na tu skutečnou i na tu *jejich*. Emily po celou dobu skrývala jedno tajemství: z chaty v Poconos se všem čtyřem povedlo utéct ven, než budova vyletěla do vzduchu i s pravou Ali. Jenže ostatní holky nevědí, že Emily jí nechala otevřené dveře, aby mohla utéct taky. Všem totiž řekla, že za sebou dveře pečlivě zavřela. Když se vyšetřovatelům nepodařilo najít tělo, Emily si byla jistá, že se Ali ven *dostala* a je živá.

Po dlouhé měsíce Emily doufala, že se pravá Ali objeví

a omluví se všem za to, že vystupuje jako *A*. Emily by byla první, kdo by jí odpustil. Pochopitelně. Vždyť ji milovala – Emily milovala *obě* Ali. S oběma se také líbala. S jejich Ali ve stromovém domku v sedmé třídě, se skutečnou Ali vloni.

Jenže to všechno byla pravda, než si pravá Ali vzala do parády i Emilyinu dcerku. *A* v několika vzkazech naznačila, že je Violet v nebezpečí. V tu chvíli si Emily uvědomila, že skutečná Ali si slitování nezaslouží. Na Emily jí nezáleží ani v nejmenším a rozhodně nemá chuť se polepšit. Pravá Ali je prostě... *dábel*. Téměř okamžitě z Emilyiny duše vyprchala všechna touha a láska a v srdci zbyla jen velická díra.

Výtah zacinkal a nahraný hlas oznámil, že jsou na Sluneční palubě. Parta studentů se po pestrém koberci vydala dlouhou chodbou hledat svou kajutu. Emily jim nechtěla šlapat na paty, a tak se obrátila k proskleným dveřím. Když se před ní otevřely, vstoupila na malou terasu s výhledem na moře. Do plic rázem vdechla porci chladného slaného vzduchu.

Nad hlavou jí křičeli rackové. V dálce šuměl městský provoz. Na vlnách se tvořily bílé pěnové čepice a o sedm pater níž se houpaly záchranné čluny. Když Emily náhle zaslechla zakašlání, nadskočila. V protějším koutě stála dívka s olivovou pletí a oříškově hnědými vlasy. Měla na očích tmavé brýle, na sobě lehoučké bílé šaty a na nohou balerínky lemované růžovobílým hedvábným grogrénem.

Emily zprvu oněměla. Dívka působila tak étericky a nehlučně, že ji považovala za ducha.

Pak se dívka otočila a usmála se. „Ahoj.“

„Ach!“ vydechla Emily a ustoupila o krok vzad. „V-vylekala jsi mě. Nebyla jsem si jistá, jestli jsi opravdová.“

Dívka vytočila koutky úst do úsměvu. „Často vidáš osoby, které nejsou opravdové?“

„Ne takové, jako jsi *ty*,“ vyhrkla Emily a hned se chytla za pusku. Proč to říká?

Dívka povytáhla obočí. Pak přistoupila blíž. Až stanula hodně blízko a Emily si všimla dolíčků v jejích tvářích. Nádherné zelené oči jí jen hrály a sladce voněla jasmínovým parfémem. Emily se rázem cítila jako omámená.

„Možná že *jsem* jenom duch,“ zašeptala. „Nebo mořská víla. Koneckonců *jsme* na moři.“

Nakonec se zlehka dotkla špičky Emilyina nosu, otočila se a zmizela automatickými dveřmi. Emily zůstala v jasmínovém oblaku s pusou dokořán a s mravenčením na špičce nosu. Vůbec nechápala, co se právě stalo, ale rozhodně se jí to zamlouvalo. Na jednu krátkou chvíli jí ten duch – nebo mořská víla nebo kdo to byl – dopřál zapomenout na všechno zlé, co se jí v životě nakupilo.

3

NEJLEPŠÍ VZTAHY STOJÍ NA ÚSTUPCÍCH

„Vítejte na veletrhu předmětů a dobrovolných činností!“ Mladík se světle hnědými vlasy vítal Arii Montgomeryovou a jejího přítele Noela Kahna, sotva vstoupili do lodního kasina. „Jste určitě rádi, že jste tady, že?“

„No, jasně,“ odvětil Noel a podezíravě se na kluka podíval.

„To rád slyším!“ zajásal mladík. Aria si byla téměř jistá, že brýle s hvězdičkami, které měl na očích, nosívala sama jako šestiletá. Navíc jí bylo nepříjemné, jak blízko ní stál, když mluvil.

„Jsem Jeremy. Tento týden jsem šéfem plavby,“ pokračoval. „A čeká nás spousta, spousta, spousta legrace! Máme tu nejlepší představení na širém moři – a nejzábavnějšího klauna Lou Světoběžníka. Budete se smát – *a taky* se naučíte, jak zachránit planetu!“ Pozval je dál. „Projděte se tady! Najděte si kamarády! A nezapomeňte si vybrat předmět a dobrovolnou činnost!“

Aria se rozhlédla. Kolem vrčely hrací automaty, stoly potažené zeleným sukнем čekaly připravené na poker nebo blackjack a podél stěny se táhl oblý mramorový barový pult, dlouhý, kam oko dohlédlo. Za barem ovšem nestály žádné láhve s alkoholem, na stolech neležely balíčky karet, a když Noel stiskl tlačítko na automatu, objevila se na displeji hláška: ZKUS ŠTĚSTÍ POZDĚJI.

Noel se obrátil na jinou členku posádky, ženu s lesklými rty oblečenou v bílé uniformě. „Můžeme si zahrát?“

„Ach ano, o karetní noci!“ Žena měla podivný voskový výraz jako panenka Barbie. „Nemůžete ovšem vyhrát skutečné peníze – dostanete krásné mince, kterým říkáme delfinky. Můžete si je odvézt domů jako suvenýr! Vyrobity je pro nás ženy z jihoafrických kmenů ze stoprocentně recyklované vlny!“

Noel nakrčil nos. Aria ho štouchla pod žebro. „Asi je dobře, že nemůžeme hrát o skutečné peníze. Jen si vzpomeň, jak jsi dopadl posledně při blackjacku. Vypráskala jsem tě, a to ses pokoušel počítat karty.“

„Nevypráskala,“ zavrčel Noel.

„Ale jo!“

„Fajn, v tom případě chci odvetu. Byť to bude o recyklované delfíní tokeny.“ Noel se pousmál na půl úst.

Aria se vesele usmála. Bylo moc fajn, že spolu s Noelem zase dobře vycházeli. V poslední době se hodně hádali. Aria ho nejdřív podezírala, že se zamiloval do Klaudie – zahraniční studentky, kterou si Kahnovi nastěhovali domů a která našťěstí kvůli problémům s vízem na plavbu vyrazit nemohla. Následně Aria odhalila velké tajemství Noelova táty, a ve vztahu to začalo skřípat nanovo. Díkybohu si Aria s Noelem všechno vyjasnili a teď je to mezi nimi v nejlepší pořádku.

Postoupili hlouběji do herny, prohlíželi si stánky s nabídkami aktivit – horské expedice, výtvarné procházky. Byly tu samozřejmě i povinně volitelné předměty, třeba takový, který sliboval, že si přestavíte auto na obilný pohon! Pak Noel stiskl Arii paži.

„Fakt ti nevadí, že jsem si hned ráno odbyl tu lekci?“ zeptal se.

„Jistěže ne,“ ujistila ho Aria hlasem dospělého člověka. Loď odrazila od břehu před několika hodinami a Noel Arii téměř okamžitě opustil, aby si s bývalým profíkem zaserfoval na vlnách v bazénu. Teď z něj silně čpěl chlor a padala mu víčka jako vždycky, když to přehnal s fyzickou zátěží.

„No, tak,“ naléhal Noel. „Řekni mi pravdu.“

Aria si povzdychla. „Dobře, možná mě *trošku* rozladilo, že jsme prvních pár hodin na palubě nestrávili spolu. Hlavně když loď vyplouvala z přístavu. Hráli k tomu „Over the Rainbow“, bylo to krásné a romantické. Ale budeme na sebe ještě mít dost času, ne?“

„Samozřejmě.“ Noel vzal Ariinu tvář do dlaní. „Víš, opravdu jsem moc rád, že ctíme pravidlo upřímnosti za každé situace.“

„To já taky,“ přitakala Aria, ale žmolala si přitom tkaničky u blůzy s obrázkem plachetnice. S Noelem se skutečně snažili dodržovat úmluvu, že pravda je vždycky nejlepší, a tak si otevřeně povídali o všem. Když se třeba Aria nechtěla na HBO zase *znovu* koukat na *Hru o trůny*, řekla to. Když měl Noel opravdu velkou chuť na jídlo z McDrive, řekl to a do Ariiny oblíbené veganské restaurace se nešlo.

Bylo to osvobozující, ale Aria si stejně připadala jako podvodnice, protože před Noelem tajila všechny *velké* věci – co se stalo loni v létě na Islandu, to věděl jenom jediný člověk. Noel taky netušil nic o tom, že ve městě je nová *A* ani jaké hrůzy se holky dopustily na Jamajce.

Všechno je o to horší, že od chvíle, kdy byla Tabitina smrt prohlášena za vraždu, začal se o ni Noel zajímat. Když u něj byla Aria před pár dny doma, na CNN právě zachytili reportáž a Tabitina tvář se objevila na obrazovce. Noel se tehdy zarazil a zadíval se na Tabithu. „Připadá mi hrozně povědomá,“ zamumlal.

Aria sice rychle přeprnula na jiný kanál, ale cítila, že to Noelovi v hlavě šrotuje. Sám Tabithu při pobytu na Jamajce zaregistroval. Jak dlouho může trvat, než mu to dojde? Jakmile si dá dvě a dvě dohromady, vyrazí pravděpodobně na stanici a poví vyšetřovatelům všechno, co si z prázdnin pamatuje. Až se zmíní, že s ním na Jamajce byla i Aria, přijde si policie popovídat *s ní*.

Při konferenčním hovoru s holkami se Aria svěřila s tím, co se jí v hlavě převalovalo celý týden: půjde se přiznat. Na jednu

stranu by se jí obrovsky ulevilo – už by nemusela nic skrývat. Na druhou stranu by si tím zničila život. Opravdu by tohle chtěla?

Aria doufala, že čas strávený na lodi využije k přemýšlení, co se sebou, ale trápila ji hrozba policejního vyšetřování. Co když ji detektivové předběhnou a zjistí pravdu dřív, než se stačí rozhodnout? Co když jim *A* poskytne důkaz, o kterém holky zatím nemají ani *poněti*? Aria by byla raději, kdyby si mohla *sama* určit, kdy, jak a co poví. Zatím měla spíš pocit, že čas hraje proti ní.

Míjeli stánky, u nichž se mohli zájemci zapisovat na literární kurzy, keramiku a přírodovědné plavby sponzorované organizací Greenpeace. Vtom Aria zpozorovala nápis LOVCI POKLADŮ! doplněný obrázky studentů, kteří hledají indicie, sjíždějí na lanech a putují deštným pralesem. PROZKOUMEJ OSTROVY! lákala cedule. POMOZ ZMĚNIT ŽIVOTNÍ PROSTŘEDÍ! HRAJ O SKVĚLÉ CENY!

„Bezva.“ Aria si vzala leták.

Přitočila se k ní korpulentní jahodová blondýnka se jmenovkou, na které stálo GRETCHEN. Na pihovaté tváři měla úsměv od ucha k uchu. „Zajímá tě to?“ zeptala se. „Na všech třech ostrovech vám schováme nápovědy. K úspěšnému výsledku je potřeba provést průzkum, takže splníte podmínky pro kreditovaný předmět. Navíc si užijete spoustu legrace.“

„Zní to báječně.“ Aria si dovedla představit, jak s Noelem putují po ostrově a hledají indicie. Když se otočila po Noelovi, aby zjistila, co on na to, našla ho u vedlejšího stolku v živém hovoru s vysokým klukem se spálenými tvářemi. ZA SEDM DNÍ ŠAMPIONEM MEZI SURFAŘI, sliboval poutač nad hlavou mladíka. Kupodivu to byl taky kreditovaný předmět, šlo o zdejší alternativu k hodinám tělocviku.

„Kámo, zapiš si mě,“ nadchl se Noel a sahal pro pero do kelímku s obrázkem surfaře.

„Noeli, počkej.“ Aria ho chytila za paži. „Co myslíš, při tomhle

bychom si mohli užít srandu oba dva.“ Namířila prstem na loveckou ceduli.

Noel se zamračil. „Mohli bychom radši surfovat!“

Aria se obrátila na spáleného chlapce, který byl zřejmě instruktorem. „Nevadí, že nejsem moc dobrý plavec?“

Nakrčil pihovatý nos. „Umíš kraula?“

„Umím čubičku,“ odpověděla Aria optimisticky. Nikdy se plavání neučila – jako malá měla spoustu jiných zájmů, které ji lákaly víc. Vždyť skákání z útesů na Jamajce ji div nepřivedlo do hrobu. Pokaždé žadonila na Emily, aby se ve vodě držela někde poblíž – to pro případ, že by Aria potřebovala zachránit.

Instruktor se zatvářil skepticky. „Surfaři potřebují proplouvat obtížnými vlnami. Nejsem si jistý, jestli bys to zvládla.“

Noel posmutněl. Aria ho pohladila po paži. „Tak se na surfování zapiš sám.“

„Ne!“ rychle nápad zamítl.

„Mně to nevadí.“ Aria mu stiskla ruce. „Vždyť se svět nezboří, když nebudeme chodit na stejný předmět. Třeba se sejdeme alespoň na dobrovolné aktivitě. A přinejhorším si spolu užijeme všechen zbývající čas.“

„Opravdu?“ Noelovi zakolísal hlas.

„Rozhodně.“ Aria mu dala pusku na nos. „Já chci, abychom byli šťastní oba dva.“

Noel ji pevně objal a vyzdvihl do vzduchu. „Ty jsi ta nejúžasnější holka na světě.“

Postavil ji zpátky na nohy a Aria se na kratičký okamžik *skutečně* cítila bezvadně. Jenže pak ji začalo svědit za krkem a v zádech ucítila něčí pohled. Zadívala se davem studentů, přes stánky a blikající automaty. Nad prázdným stolem visel banner s nápisem STŘEŽTE MOŘE, ZACHRAŇTE PLANETU. ŽIJTE NAPLNO. Za ním se mihl stín a následně zapadly dveře s cedulkou NEPOVOLANÝM VSTUP ZAKÁZÁN. Arii poskočilo srdce, hleděla na dveře a přála si, aby se ten, kdo jimi právě prošel, vrátil.